

Istorinis meilės romanas

Romantic Novelists' Association
apdovanojimą
pelnęs
romanas

LOUISE ALLEN

Dvaras ieško šeimininko

Dvaras ieško
šeimininko

LOUISE ALLEN

Dvaras ieško
šeimininko

Vilnius
2024

*Šv. Margaritos bažnyčia, Stou Istonas,
Hampšyras, 1809 m. liepa*

Nuotaka vėlavo.

Kapitonas Gajus Turlou, Istono grafas, nesijaudindamas toliau apžiūrinėjo paminklinę lentelę magistratui Tadėjui Vilmslou, mirusiam tūkstantis šeši šimtai septyniasdešimt trečiais metais, Stou Istono miesto pasididžiavimui, puikiam šeimos vyrui.

Juk nuotakos visada vėluoja. Joms tai paskutinė galimybė parodyti nepriklausomybę prieš tampant žmonomis, ir Gajus buvo nusiteikęs pakęsti tokią tradicinį elgesį. Jis ketino būti geranoriškas sutuoktinis. Galų gale, argi tai sunku?

Garbingoji panelė Viola Ficvalden buvo auklėjama tapti aristokrato žmona. Per tris oficialius ir nejuokus susitikimus ji pasirodė esanti pareiginga, neturinti jokių erzinančių išskirtinumų. Savaiame suprantama, ji neturi jokių trūkumų. Ji net gana graži, nors sulaukus vos septyniolikos dar reikėjo atsiskleisti ir išaugti iš vaikiško putlumo. Patyrusi kambarinė greitai sutvarkytų nedailius antakius ir visai nepuošiančią garbanėlių kupetą.

Iki to laiko, kol Gajus paveldės titulą, ji taps tinkama Tornboro markize. Jos velionis tėvas, vikontas Ficvaldenas, nebuvo svarbi aukštuomenės figūra, bet turėjo pusbrolių hercogą ir palaikė ryšius su dauguma ministrų kabineto narių. Dar geriau, jo dukra į santuoką atsineš kraitį, į kurį įėjo Vyskupo Fulingo dvaras, žemės, o jų troško daugelis Tornboro markizo protėvių.

Žinoma, giminėje būta ir baltų varnų, bet Gajus tai išsprendė išaiškinęs sužadėtinei, kad namų durys niekada nebus atviros jos dėdei, *negarbingam ponui Čarlzui Ficvaldenui*. Mergina sutiko nedvejodama.

Šalia Gajaus mindžiukavo jo pabrolys, kapitonas Artūras Grehemas, paaukuotos sagos ir aukso spalvos nėriniai ant jo paradinės uniformos

švysčiojo atsimušus saulės spinduliams, sklindantiems pro rytinį langą.

– Nuotaka atvyko.

Žinoma, atvyko. Gajus girdėjo sujudimą bažnyčios gale, nors erdvė ir didelė. Žinoma, sutuoktuvės turėjo vykti Istono dvaro koplyčioje, bet ji, kaip ir visas giminės dvaras, prastos būklės. Kad ir kaip markizas vertino šiuolaikiškus patogumus Tornboro Čeise, giminės rezidencijoje, pastatytoje jo paties tėvo, jis laikėsi tradicinių pažiūrų ir norėjo, kad jo įpėdinis tuoktųsi už penkiasdešimties mylių, kur Alberikas de Turlou, Vilhelmo Užkariautojo pasekėjas, įgijo žemių, nuo kurių prasidėjo giminės iškilimas.

Istono dvaro rūmai buvo aptvarkyti tiek, kad atlaikytų vestuvinius pusryčius didžiojoje menėje, bet po koplyčios stogu buvo akivaizdžiai nesaugu. Parapijos bažnyčioje tilpo daugiau svečių, net jei tai reiškė, kad niekas negalės pasislėpti nuo vietinių akių, neregėjusių tokio didingumo nuo tada, kai Didžiojoje gatvėje sulūžo Jurgio II karietos velenas.

Vargonininko melodijoje susipynė iškilmingumas ir džiaugsmas, Gajus jos klausėsi, kol iš susirinkusiųjų sujudimo suprato, kad nuotaka jau pakeliui prie altoriaus. Tada jis atsisuko ir šypsotis nebebuvo sunku.

Madinga ir skoninga geltono šilko suknelė slėpė nuotakos figūros netobulumus. Ilgas permatomas dramblio kaulo spalvos nuometas buvo kuklus, bet leido įžiūrėti tamsiai rudus plaukus, išblyškusį ovalo formos veidą, spindinčius perlus. Akys mėlynos ar pilkos? Jis vis bandė prisiminti.

Viola vedė jos vyresnysis brolis vikontas Sedrikas – Gajaus nuomone, nuobodus ir nekenksmingas. Atvedęs seserį į jos vietą prie altoriaus grotelių, pasitraukė į šoną, kad Viola galėtų perduoti geltonų rožių ir mirtų puokštę vienai palydovių.

Jos rankos šiek tiek virpa, pastebėjo Gajus. Tikriausiai priešvedybinis nervingumas. To ir reikia tikėtis iš gerai išauklėtos, skaisčios panelės. Žinoma, vestuvinė naktis bus mažumėlę įtempta, bet jis tikėjosi, kad laikui bėgant Viola taps tokia jausminga, kokios norėtų kiekvienas sutuoktinis. Sėkmei nusišypsojus – ir jam gerai pasistengus – ji gal net pastotų, iki baigsis atostogų meniuo ir jam reikės grįžti į Pirėnų pusiasalį.

Toks titulo užtikrinimas patiktų tėvui, nors Gajus neketino leisti užmušamas. Jį lydėjo Turlou sėkmė, sakė pulkininkas: kulkos prašvilpdavo pro ausis, šūviai skriedavo į žemę, kur vos prieš akimirką stovėjo žirgas, kavaleristų ietys tik pradrėksdavo skylės jo rankovėje. Jie su Artūru ir artimiausių draugų grupe

vadino save „Neįveikiamaisiais“ ir puikiai leido laiką kare.

Šnerves pasiekė rožių aromatas: šių gėlių kvapas, sumišęs su kažkuo šiltesniu ir žoliškesniu, sklindančiu nuo nuotakos odos. Gajus dirstelėjo į blyškias jos rankas ir pajuto, kaip maloniai virptelėjo kūnas.

Pastorius atsikrenkštė.

– Mielieji, susirinkome čia...

– ...jei kas nors žino teisėtą priežastį, dėl kurios jie negali būti sutuokti, sakykite dabar arba nutilkite amžiams.

Pasibaisėtinas artistas, – mąstė Gajus, kol pastorius įdėmiai nužvelgė klauptus, siekdamas sukelti kuo dramatiškesnį poveikį. Susirinkusieji mielai prie to prisidėjo – per bažnyčią nusirito tylūs aiktelėjimai ir nervingas juokas. Gajus vos šypsojosi. Jie pasibaisėtų, jei staiga kas nors iš tikrųjų pašoktų iš vietos rėkdamas „Aš esu jo tikroji žmona!“ arba „Ta moteris apsimetėlė!“

Stojo tyla. Pastorius giliai įkvėpė, pasiruošęs tęsti apeigas.

– Ne, – pasigirdo tylus balsas šalia jo. Tada garsiau: – Ne! Negaliu už jo tekėti.

Nuotaka nubloškė nuometą į šoną ir maldaujamai žvilgtelėjusi į Gajų dėjo į kojas.

Jai bėgant akmenų grindimis, maži odiniai batai neskleidė beveik jokio garso. Susirinkusieji nedarniai sukilo, Violos brolis atsisuko, šaukdamas jos vardą, bet mergina nesustojo. Akimirką Viola Ficvalden dar buvo matyti vakarinių durų tarpduryje, mėlyno dangaus ir šventoriuje augančių kukmedžių paunksnės fone, o tada išnyko.

Kapitonas Gajus Turlou, Istono grafas, pamestas jaunikis, liko stovėti prie altoriaus laiptelių.

2

Stou Istonas, Hampšyras

Liepos 6 d., 1814 m.

– Regis, miestas turi naują ženklą, pulkininke. Žinojo, kad atvykstate, tiesa?

Gražią iškabą su miesto pavadinimu puošė Tornborų herbas, kuriame varnas laikė žaibą. Gajus, sustabdęs bėrius prie pat iškabos, stengėsi sulaukyti nerimstančią porą vietoje.

– *Milorde, Grigsai*, – priminė jis buvusiam dieniui¹, dabar kamerdineriui. – Mes jau nebe kariuomenėje. Ir ne, jie nežinojo, kad važiuosiu per miestą.

Jis ir pats nežinojo, kol prieš mėnesį tėvas, suirzęs labiau nei paprastai dėl sąskaitų krūvos už siuvėjos

paslaugas, suteiktas antrai jo žmonai, pranešė, kad laikas jo įpėdiniui įsikurti savo užmiesčio rezidencijoje ir nebesigrūsti Tornboro Čeiso dvaro rūmuose.

Gajus, per dvidešimt aštuonerius metus įpratęs prie nemalonaus tėvo elgesio, nepadarė klaidos pabrėždamas, kad tai vargiai galima pavadinti grūdumusi, jei rūmuose, kuriuose trisdešimt miegamųjų, užimi šešių kambarių apartamentus. Ir neatkreipė tėvo dėmesio į faktą, kad, baigęs tarnybą kariuomenėje, jis daugiausia laiko praleisdavo Londone ar kad jam priklausė medžioklės dvaras Lesteryje, tik pasakė:

– Sere?

– Netrukus norėsi susituokti, sulaukti vaikų, kol dar nesukako trisdešimt. Noriu pamatyti vaikaičius prieš mirtį.

Kadangi tėvas buvo tvirtas ir žvalus penkiasdešimt aštuonerių metų vyras, Gajui atrodė, kad turi daug laiko patenkinti jo troškimą.

– Džonas turi du sūnus, – pareiškė jis ramiai.

– Jei ne tavo brolis ir ne jo palikuonys, seniai būčiau ištraukęs tave iš kariuomenės, – burbtelėjo markizas. – Nereikėjo išvis leisti tau į ją stoti. Vaisytis beprasmiškų vilčių, kentėti šaltį Pirėnuose, primygtinai pasilikti iki pat to prakeikto korsikiečio atsistatydinimo! Stebuklas, kad išgyvenai ir dar likai

sveikas. – Jis pasisuko didžiąjame krėsle. – „Neįveikiamieji“? Pf. Visi mirę arba suluošinti, net ir tu.

Gajus uždėjo dešinę plaštaką ant kairės, uždengdamas sutrumpėjusį mažylį ir ilgą randą, kuris driekėsi per dilbį – prisiminimą iš Badachoso apgulos, – ir paliepė sau prikąsti liežuvį. Penki draugai mirę, Artūras neteko kairės rankos – dabar jis apie tai negalvos. Jis pareiškė:

– Šiuo metu santuoka manęs nedomina.

– Vis dar pabjuręs dėl to reikalo su Ficvaldenų mergiote, a? Prastai baigėsi, bet nėra ko graužtis. Niekas tavęs nekaltina.

– Puikiai tai žinau, sere.

– Taip, taip. – Markizas nekantriai numojo ranka. – Nėra ko pūstis. Turiu galvoje, kad niekas nelaiko to tavo kalte ar gėda. Paika mergiščia sugriovė sau gyvenimą, ir visi teisingai sako, kad pasisėkė, jog išsisukai. O jei ji būtų pasprukusi po sutuoktuvį, a?

– Tiesa. Laimingai išsisukau. Ketinau pradėti ieškoti nuotakos po metų dvejų. – Tai buvo tiesa. Jam reikėtų sukurti šeimą, kol sūnėnai dar nesupranta užuominų, jog titulą ir turtą galiausiai gali paveldėti jų tėvas.

– Tokiu atveju nėra priežasčių nesutikti su mano pasiūlymu. Padarysi man malonę prikeldamas

Istono dvarą. Gavau nerimą keliančių pranešimų apie didžiosios menės lubas.

Gajus susimąstęs pažvelgė į krūvą planų po dešiniąją tėvo ranka: regis, jis rimtai apie tai svarsto.

– O išlaidos, sere?

– Neribotos. Negalima leisti dvaro rūmams sugriūti, mano įpėdinis privalo turėti prideramą rezidenciją užmiestyje. Pasirūpink dirbamomis žemėmis ir nuomininkais, ir investicija atsipirks. Tose apylinkėse žemė derlinga.

Gajus galėjo ginčytis, kad geras valdytojas atliktų šitą darbą taip pat puikiai kaip jis, bet po beveik septynerių metų kariuomenėje nerado sau vietos. Jis nenutuokė, ką norėtų veikti, bet tikrai žinojo nenorintis nugrimzti į tingų gyvenimą mieste.

Atstatyti Istono dvarą bus įdomus iššūkis. Tačiau sutikęs jis nepagalvojo, kad artimiausias miestas bus Stou Istonas – ten jį paskutinį kartą regėjo išeinantį iš parapijos bažnyčios be nuotakos, palikusį visus vestuvių svečius ir pusę miestelėnų aikčioti ir spėlioti. Jie tikriausiai vis dar apie tai liežuvauja – kažin ar būta didesnio skandalo per visus tuos metus.

Gajus caktelėjo liežuvium žirgams ir karieta sklاندžiai prariedėjo pro ženklą. Ne tam jis tarnavo prie Velingtono, kad dėl vienos nerimtos panelės

veiksmų slapstyti nuo šutvės liežuvaujančių krautuvininkų.

Šalia jo sėdynėje pasimuistė Artūras Grehemas.

– Praėjo beveik penkeri metai, – pratarė jis. – Kaip matau, nedaug kas čia pasikeitė. Gražus miestelis, pamaniau tuokart.

Artūras turėjo daug gerų savybių. Taktas nebuvo viena jų, bet, Gajus sakė sau, senas draugas ir bendražygis bus puikus valdytojas, ir tai svarbiausia.

Pagrindinė gatvė kilo šlaitu, paskui vingiavo aplink bažnyčią ant iškilusios kalvelės. Dėl to susidarė įspūdis, kad jos ten būta nuo žilos senovės, ir miestui teko prie jos taikytis, ir tai galėjo būti tiesa: Gajus prisiminė savo mokytoją postringaujant apie bažnyčios bokštui panaudotas romėniškas plyteles ir akmenis.

– Gražus pastatas anava, milorde, – tarstelėjo Grigsas.

Gajus burbtelėjo, susitelkęs į žirgus ir aštrų posūkį priekyje, kur gatvė atsirėmė į turgavietę. Priešais buvo „Varno lizdas“, pagrindinė miesto smuklė. Jis puikiai žinojo, kad dėmesį sutelkė į ją ir atkakliai nežiūrėjo į dengtus vartus į šventorių.

Bailys, – pamanė jis. – Tau nepavyks jos išvengti. Ar miesto.

Pagautas impulso nukreipė karietą į smuklės kiemą.

– Pasirūpink, kad pažiūrėtų žirgus, gerai, Artūrai? Dar penkios mylios kelio, o man pasirodė, kad Jonvabalys kluptelėjo įkalnėje. Išlenkite po pintą elio, pamankštinkite kojas. Aš einu į bažnyčią.

Jis išsoko iš karios, numetė vadeles Grigsui ir nužingsniavo, nespėjus Artūrai nusistebėti, jog Gajus eina į bažnyčią kitu laiku nei sekmadienį.

Į bažnyčią Gajus pateko per pietinį priešbažnytį, nes didžiosios durys vakarinėje pusėje buvo uždarytos, tikriausiai atrakinamos tik per apeigas. Pastatas buvo didesnis, nei jis prisiminė, įspūdį dar sustiprino skaidrus stiklas languose ir šviežiai perdažytos baltos sienos. Vestuvių dieną seni ažuoliniai klauptai buvo papuošti žalių šakelių pynėmis ir rožėmis, o dabar čia driekėsi eilės spindinčių naujų suolų. Nuo jų vaškavimo užsilikęs aromatas beveik nustelbė bažnytinį drėgmės ir dulkėtų maldaknygių kvapą.

Aulinių kulnai garsiai trinksėjo į akmens grindis, kitaip nei lengvais žingsneliais išskubėjusios jo nuotakos. Nepaisant visų pokyčių, pačiame priekyje vis dar stovėjo du dideli klauptai. Dešinysis priklausė Turlou dvarui, o kairysis kažkokiai senai vietinei giminei, kurios pavardės Gajus negalėjo atsiminti.

Akivaizdu, kad atnaujinant tie klauptai tik per plauką liko nesunaikinti.

Gajus stabtelėjo prie altoriaus laiptelių, kur dvi didžiulės vazos buvo pilnos visžalių augalų. Tikriausiai ruošiamasi laidotuvėms. Tada jis išvydo patiestą audeklą, ant jo pastatytą kibirą, žirkles ir krūvą netikusių šakelių, tad puokštės dar nebaigtos. Atidžiau pažvelgus, jos pasirodė džiuginančios akį. Vietoj įprasto gremėzdiško laurų šakų kupsto čia buvo rūpestingai suderinta ir suformuota žalių augalų kompozicija. Panašu, kad parapijai pasisėkė su puokščių menininke.

Tačiau jis atvyko ne žavėtis gėlių kompozicijomis, o stoti į akivaizdą su nemaloniais prisiminimais. Pagautas impulso Gajus pasuko dešinėn ir pro puošnią akmeninę širmą nuėjo į kadaise buvusią Dievo Motinos koplyčią. Pasėdėjęs čia kokias penkias minutes visiems laikams atsikratys šios vietos šmėklų.

Buvo vėsu, šviesa krito dailiais raštais ant akmeninių grindų ir atsispindėjo nuo gerai nupoliruoto žalvario. Gajus užmerkė akis ir pajuto, kaip ima snausti. Kelionė buvo ilga, po jos buvo prasta naktis užėjo ant gumbuoto čiužinio, anot šeimininko, geriausiame kambaryje. Dar blogiau, teko dalintis juo su Artūru, o šis knarkė.

Uždaromų sunkių durų garsas, tylių žingsnių aidas iš pradžių atrodė kaip iš sapno, bet Gajus nebuvo įmigęs. Kažkas artinosi prie altoriaus, o jis nejautė jokio noro mandagiai šnekučiuotis su tuo kažkuo. Kai jam taip sekasi, tai bus vietinė senmergė, entuziastingai besidominti bažnytine architektūra ir pasiruošusi gerą pusvalandį apie tai pasakoti. Gajus atsimerkė ir pasitempęs dirstelėjo pro aptrupėjusį akmens mūrą, juosiantį kažkokio seniai mirusio dvasininko antkapį.

Tai tikrai buvo moteris, rankose nešėsi didelę puokštę gėlių. Nuėjusi tiesiai prie altoriaus laiptelių, pasidėjo gėles, tada priklaupė, dingdama jam iš vaizdo, buvo matyti tik madingos skrybėlaitės viršus. Puokščių kūrėja sugrįžo. Kiek ji užtruks, kol pabaigs darbą?

Panašu, kad neilgai. Gal po penkių minučių ji atsistojo, atsitraukė per žingsnį ir nužvelgė savo darbą – nuo vienos vazos pasisuko prie kitos, taip leisdama Gajui išvysti jos veidą.

Jauna, bet ne mergaitė. Patraukli, bet ne gražuolė, sprendė jis iš to, ką galėjo matyti po skrybėlaite. Ovalo formos veidas, rami išraiška; akys nei mėlynos, nei pilkos, šiek tiek įkypos, trumpai šmėstelėję tamsiai rudi plaukai; putnios lūpos, suteikiančios

veidui spalvos ir pažadinusios jam juslingumą. Ne, ne gražuolė, bet tikrai šį tą turėjo. *Aukštą kilnę.*

Moteris ryžtingai linktelėjo, tarsi išreikšdama pasitenkinimą savo kompozicija, ir pasilenkė susirinkti įrankių. Tada išsitiesė ir atsisuko, judesiai buvo grakštūs, leido Gajui gėrėtis aukšta, liauna figūra. Žvilgsniui nuslydus per antkapio plokštę, jį išvydusi moteris sustingo, išpūtė akis ir aiktelėjusi iš nuostabos pravėrė šiltas rausvas lūpas.

– Atleiskite, poniam. Nenorėjau jūsų išgąsdinti. – Gajus atsistojo ir šiek tiek nusilenkė.

– Ne, tai aš turėčiau atsiprašyti. Sutrukdžiau jums ramiai kontempliuoti. – Skaidrus balsas, paprastai tvirtas, spėjo Gajus, dabar buvo šiek tiek prikimęs iš susijaudinimo. Kilminga moteris gali nejaukiai pasijusti, susitikusi su nepažįstamuoju tokioje atokioje vietoje.

– Aš tik ilsėjau, – atsakė Gajus. – Ir žavėjausi jūsų gražiąja bažnyčia. Ji tikriausiai labai sena, – pridūrė, tikėdamasis padėti jai nurimti.

Moteris nusišypsojo, atrodė ne tokia sutrikusi, kai jie abu dabar atsiprašė.

– Taip, labai sena. Na, aš baigiau su gėlėmis. Turiu eiti. Zakristijonas viską sutvarkys už mane... – Ji nutilo tikriausiai pajutusi, kad nervindamasi per daug kalba.

Gajus liko, kur stovi, vengdamas ją išmušti iš vėžių, bet jai leidžiantis laipteliais nuėjo šonine nava prie durų, suteikdamas jai erdvės, bet pasiruošęs atidaryti duris, jei kartais būtų sunku jas atverti.

Sunkios senovinės ąžuolinės durys pasidavė jos prisilietimui, bet Gajus prisivijo ją priešbažnytyje, kur ji galynėjosi su išorinėmis durimis nuo paukščių ir valkataujančių šunų. Metalinis skląstis atrodė atsipalaidavęs ir sunkus pajudinti.

– Leiskite man.

– Ne, viskas gerai. Tiesiog reikia žinoti gudrybę. – Ledi buvo nosisukusi, kol vargo su užraktu, o kai Gajus ištiesė ranką norėdamas padėti, ji sustingo tartum žvėrelis javų lauke, kai virš galvos praskrieja vanagas. – Susitvarkysiu, sere, – pasakė uždususi, ant žvyro lauke pasigirdo žingsniai. – O, pastoriau! Jūs pačiu laiku į pagalbą su šituo netikusiu skląščiu.

– Na, na. – Vyras kitapus durų nusiėmęs skrybėlę parodė draugišką rausvą veidą ir vešlias žandenas. – Laba diena, mieloji. Ir... e... sere. Reikia priminti Abeliui Dikensui, kad pataisytų. Prašiau aną savaitę, bet, regis, zakristijonas turi daugybę pareigų. Na, leiskite, manau, sugebėsiu susitvarkyti.

– Labai dėkoju. – Moteris išsmuko, vos tik durys prasivėrė. – Šis džentelmenas domisi bažnyčios

istorija, pone Traskotai, esu tikra, kad galite geriau patenkinti jo smalsumą už mane. Atsiprašysiu.

Ir ji dingio, palikusi Gajų priešbažnytyje be galimybės išsisukti nuo mandagaus pokalbio. Niekas negalėtų nustumti pastoriaus į šoną ir prisipažinti, kad vejasi vieną jo parapijietę per šventorių. Nors Gajus, žinoma, ir neketino sekti paskui ją...

– Kresida? – Mardžorė stovėjo svetainės tarpduiryje, rankoje ji laikė plunksną, o rašalas lašėjo ant balto katino, kurį ji buvo persimetusi per petį tarsi gyvą šali. – Dievulėliau, išgąsdinai mane. Kaip tik rašiau pusseserei Harietai. Vargšelei taip neramu – Freizeriui įsakyta sugrįžti į laivą, o kūdikis gali gimti bet kurią minutę.

– Atleisk, – gaudydama orą Kresida atsiprašė pusseserės ir Džeinės, kambarinės, atbėgusios, kai išgirdo trinktelint pagrindines duris. – Mardžore, lašini rašalą ant Persio. – Kažkodėl ji dabar negalėjo galvoti apie Mardžorės pusseserę iš motinos pusės.

– Prakeikimas. – Mardžorė apsidairė, tarsi tikėdamasi, kad iš niekur atsiras plunksnos šluostukas, tada patraukusi pečiais padavė katiną kambarinei. – Gal ką nors padarytum su Persiu, Džeine? Bijau, kad laižydamas jis sau pakenks.

– Taip, ponia. – Katinas ir kambarinė nepatikliai varstė vienas kitą akimis. – Gal pavyks nuvalyti.

– Jei išgirsime klyksmus, būtinai ateisime padėti, – pridūrė Mardžorė, grįždama į svetainę. – O ką tu veikei, mieloji? Galima pamanyti, kad bėgai.

Kresida nusviedė skrybėlaitę ant vienos kėdės, rankinuką ant kitos ir neelegantiškai klestelėjo ant sofos.

– Bėgau. Visą kelią nuo bažnyčios. Sutikau ten Gajų Turlou.

Jos paprastai iš vėžių neišmušama pusseserė įsištebeilijo, išpūtusi dideles rudas akis.

– Juk ne Istone grafa?

– Tą patį. Jis mane matė, bet neatpažino, dėkui Dievui. Nebent jis puikus aktorius, – pasakė Kresida susiraukusi, bet tada pasipurtė. – Ne. Man pavyko užsiundyti ant jo poną Traskotą ir pasprukti. Nemanau, kad matė, kuriuo keliu išėjau.

– Dievulėliau, – tarstelėjo Mardžorė. – Ką jis čia veikia? Nematėme nė vieno iš jų šeimos Stou Istone po...

– Po vestuvių, kurios neįvyko. Galimas daiktas, kad jis tik keliauja pro šalį, nors kodėl jis užėjo į bažnyčią, nenumanau. – Kresida suvirpėjo. – Negi tikrai įmanoma, kad jis manęs nepažino?

Vyresnioji moteris kritiškai ją nužvelgė.

– Tu labai pasikeitei, žinai. Galų gale, paskutinį kartą jis tave matė prieš penkerius metus.

– Beveik lygiai prieš penkerius metus.

– Tikrai. Netekai to mielo putlumo, o tai pakeitė tavo veido formą ir figūrą, galiu prisiekti, kad ūgtelėjai kelis colius. Ir dabartinė šukuosena, nors ir paprasto stiliaus, daug elegantiškesnė. Ir, žinoma, antakiai dabar tokie išraiškingi, – pridūrė Mardžorė šaipydamosi.

– Dėl labai skausmingo pešiojimo, – apgailestavo Kresida. – Tikriausiai jis tada nelabai mane matė. Dėl visko susitarė mūsų šeimos. Tik susitikome kelis kartus, o aš tikriausiai spoksojau į žemę ir droviai veblenau.

– Grafas taip ir nesužinojo, kur po visko prapuolei, tiesa? – paklausė Mardžorė.

– Nesužinojo. Faktas, kad turime ekscentrišką dėdę Devono dykynėse, prasprūdo jam pro akis, nors tikriausiai ne taip smarkiai jis ir norėjo mane pasivyti. Galų gale, tikrai dėl manęs nedūsavo. – Kresida kreivai šyptelėjo. – Svarsčiau, ar tik neparduos manęs į teismą dėl sulaužyto pažado, bet esu tikra, kad bet kuriam džentelmenui tai pasirodytų per žema.

Mardžorė atsistojo ir padėjo plunksną ant rašymo stalo prie palangės.

– Nematyti jokių aukštų, gražių ir kerštingų aristokratų, – praskleidusi užuolaidas pareiškė ji. – Jis tikrai negalėjo tavęs atpažinti.

– Manai, jis gražus? Tikriausiai neblogai atrodo. Dabar geriau nei tada, kai buvome susižadėję – jam buvo vos dvidešimt treji. Regis, gyvenimas jį užgrūdino. – Kresida pajuto šiurpuliukus, prisiminusi, kaip tie platūs pečiai stūksojo virš jos priešbažnyčio šešėliuose. Jis stengėsi nestovėti per arti, neatrodyti grėsmingas, suvokė Kresida, bet vis tiek buvo labai... vyriškas. Atrodė, kad užima didumą erdvės.

– Toks tas kario gyvenimas, manau, užgrūdintų kiekvieną, – pasakė Mardžorė. – Šiaip ar taip, gali jaustis saugi. Galų gale, gyvename čia jau metus ir niekas nesuvokė, kas tu esi.

Mardžorė buvo viena giminaičių, susirinkusių į dėdės Rufuso laidotuves Devone. Kai sužinojo, kad jos pusseserė dabar neturi kur gyventi, nebent su broliu ir jo šeima, pasiūlė apsistoti savo namuose Stou Istone.

– Nepaisant skandalo? – paklausė Kresida.

– Dievulėliau, taip. Noriu pasigirti, kad šiame mieste esu gana gerbiama, jog atremčiau bet kokius skandalus.

Panelė Viola Ficvalden nenorėjo rizikuoti. Visas jos vardas buvo Viola Luiza Kresida, o senelės – ledi

Amelija Viljams, todėl apsigyvenusi Stou Istone pasivadino Kresida Viljams. Brolis, pajutęs palengvėjimą, jog nereikia gyventi su nešlovę užsitraukusia seserimi, sutiko, kad tai protingas žingsnis, ir atitinkamai adresuodavo jai laiškus. Kresida siutino jį atsisakydama atskleisti, kodėl nesutinka tekėti už grafo, bet dėl atstumo tarp jų išliko bent draugiškas susirašinėjimas.

– Tikriausiai turėjai rimtą priežastį pabėgti nuo santuokos, – pareiškė Mardžorė, kai jos anuomet aptarinėjo Kresidos atsikraustymą. – Nesibaimink, netikinu kvosti. Tau nereikia nerimauti, jog tikėsiuosi, kad įsikursi ir tapsi tokia pat senmerge kaip aš. Man tai tinka, bet, esu linkusi manyti, tau netiks.

Jei Mardžorė, sulaukusi keturiasdešimties, gyveno tipišką senmergės gyvenimą, tai Kresidai jis pasirodė patrauklus. Pusseserė, regis, sukosi miestelio įvykių centre. Labdarystė, ponių susirinkimai, bažnyčios reikalai, koncertai ir iškylos, siuvimo būreliai ir išvykos: visuose juose vienaip ar kitaip dalyvavo Mardžorė, pasiimdama kartu Kresidą. Netrukus ji pažinojo visus Stou Istono gyventojus ir kartais atrodydavo, kad visi pažinojo ją.

Taip Kresida susirado daug pažįstamų ir kelis gerus draugus, kurie visi pasibaisėtų, jei sužinotų, kad panelė Kresida Viljams iš tikrųjų yra panelė

Viola Ficvalden, jauna ledi iš Nortamptonšyro, prieš kelerius metus sukėlusi didžiulį skandalą, kai paliko lordą Istoną prie altoriaus. Bet moteris buvo įsitikinusi, jog tikimybė, kad ją atpažins, menka. Šiose vietovėse jos šeima nežinoma ir visi matė ją tik kaip išbalusią merginą su nuometu, susibrukusią suknele į karietą ir šaukiančią vežikui „*Važiuk, greičiau!*“.

Mardžorei patiko, ką ji išvydo miestelyje, kai atvyko į Kresidos vestuves ir, palaidojusi motiną, Kresidos tetą, po kelių mėnesių atsikraustė čia gyventi. Kresidos tetos pavardė buvo Pomfret, tad ir čia nebuvo jokių sąsajų su Viola Ficvalden.

– Spėju, grafui visada knietėjo sužinoti, kodėl atsisakei tekėti, jei kartais tai susiję su juo. Jis tikriausiai klausia savęs, ar tai gali pasikartoti, nes anksčiau ar vėliau tikrai norės vesti, – svarstė dabar Mardžorė. – Ak, mieloji. Pažadėjau, kad nekaišiosiu nosies, ir štai – spėlioju.

– Na, su lordu Istonu viskas gerai. Buvau pasiruošusi už jo ištekėti. – Pasiruošusi, bet be didelio noro. Septyniolikmetė Viola neskubėjo tekėti – ir tikrai ne už vyro, kurio visai nepažinojo, vyro, kuris buvo tikras pasitikėjimo savimi įsikūnijimas, nublizgintais batais ir aštriais pentiniais. – Netekėjau dėl to, ką sužinojau paskutinėmis akimirkomis. Beveik per vėlai. Ir tai ne mano paslaptis, kad galėčiau

atskleisti, – pasakė ji tvirtai. *Negaliu įsivaizduoti, kad kada nors galėčiau.*

– Tada išmeskime jį iš galvos, nors nemanau, kad šiandien būtų protinga vaikštinėti po miestą. Jei jis sustojo pakeisti arklių „Varno lizde“, gali sugalvoti ten papietauti. – Mardžorė atsisėdo prie stalo ir pakėlė plunksną, tada ją nuleido, suraukusi ryškius tamsius antakius. – Jis juk negali vykti į Istono dvarą, tiesa?

– Žinoma, ne. Turlou šeima paliko jį prievaizdo priežiūrai prieš daugybę metų. Kodėl kas nors iš jų turėtų norėti ten dabar važiuoti?

– Dvaras vis dar turi žavesio, kaip tu sakai, – pasakė Mardžorė užsigalvojusi, jos mintys nukrypo į tai, ką buvo iki tol parašiusi. – Tu jo norėtum.

– Tikrai norėčiau jo apylinkių, – pripažino Kresida. – Gražiausia mano gyvenime matyta vieta.

Pusseserė nusijuokė.

– Bet tu visai nepanaši į kitus sodininkus. Žaviesi piktžolėmis ir netvarka.

– Netiesa! Man patinka truputėlis suvaldytos laisvės su laukinėmis gėlėmis ir žoliniais augalais, tik tiek. Žaviuosi romantizmu. Kalbant apie piktžoles, po priešpiečių griežtai pasikalbėsiu su tomis rožėmis lysvėje sodo gale. Kad ir koku keliu lordas Istonas išvyktų iš miesto, manęs ten nepamatys.

Praleisti popietę namie buvo protingas žingsnis, o dirbdama sode Kresida paprastai pamiršdavo nemalonias ir nerimą keliančias mintis. Tačiau tepdama sviestą ant duonos prie šalto kumpio su Mar-džorės marinuotais pomidorais, Kresida jautė, kad šiandien ta magija nesuveiks.

Kai įsivaizduodavo, kaip jaustūsi, jei kada vėl susidurs su Gajumi Turlou, ji galvojo apie išgastį, baime, kad jis pyks, siaubą dėl skandalo. Visus tuos jausmus ji dabar jautė, bet taip pat ir keistą, netikėtą troškimą stoti į kovą su tuo vyru, ištirpdyti tą aro-gantišką pasitikėjimą, kad gaus viską, ko panorės.

Grafas neturi jokios teisės ko nors iš jos reikalauti. Kresida buvo laisva nuo jo ir džiaugėsi tuo. Ar bent turėtų. Ji vis dar buvo gerbiama jauna ledi, kai kurių nuomone, būsima senmergė, bet vis tiek atpažino tą šiurpuliukų pojūtį, jaudulio giją, slypinčią po baime ir poreikiu stoti akistaton su Gajumi Turlou. Tai buvo fizinis potraukis. Geismas.

Sudomino? Pirkite knygą
DVARAS IEŠKO ŠEIMININKO
bene geriausia kaina **ČIA**

Istorinis meilės romanas

*Netikėtas susitikimas...
Su grafu, kurį paliko prie altoriaus...*

Viola pabėgo iš savo vestuvių su Istono grafu Gajumi Turlou, palikdama jį prie altoriaus. Dabar ji Kresida Viljams ir labai pasikeitusi – taip stipriai, kad Gajus, užtikęs ją savo apleistame dvare, neatpažįsta pabėgusios nuotakos. Jiems pradėjus dirbti kartu, atkuriant dvaro apylinkes, išiliepsnoja aistros. Bet mergina turi atsispirti pagundai, nes jos reputacija sužlugtų, jei grafas sužinotų, kas ji yra iš tikrųjų...

